

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

Kapitel IV

Byen Avignon ~ maj 1347

~Eftermiddagsluften hang tyk af lugt af regn; den vestlige himmel lå sort.

Kardinal Lean ankom til Avignon fra England, brasende ind på gårdspladsen på Château Mallow i en stærkt bevogtet vogn. Støv hvirvlede op fra forsamlingens skridt, kun for at blive opslugt af hvirvlende støvskyer, der samlede sig før den indtrængende storm. Da kareten nærmede sig indgangen, satte Lean sig frem, kiggede ud af et vindue og opdagede, at nogle medlemmer af hans fortrop vandrede fortumlet rundt.

Leans eskortekaptajn ansporede sin hest til at rykke frem, mens han skældte sine forvirrede vagter ud: "Gør ret! Stå!" Ingen adlød hans kommando. Kaptajnen tøjlede sin hest og greb den nærmeste. "Sergent! Hvad foregår der her? Forklar det – med det samme!" "Svar mig nu!" Sergenten kiggede omtåget op, som om han besvimedede i en beruset tilstand – hans øjne var ufokuserede, hans mund kæmpede med at danne ord.

"Nok af denne latterlige charade!" tordnede kardinalen. Lean sprang ud af kareten, mens han holdt en hånd på sin bredskyggede hat, mens han vippede den mod vinden.

Kaptajnen og tre andre eskortevagter sluttede sig til kardinalen, og Leans selskab gik ind i slottet. Ovenpå intensiveredes lyden af en konstant summen, da de nærmede sig kardinal Basilistes soveværelse. De fór ind i rummet og frøs til. Flere af dem stønnede og vendte blikket væk. Kardinal Lean trak et lomme tørklæde frem og dækkede sin næse og mund, mens en vagt løb hen til det åbne vindue og kastede op.

Foran Lean lå en sort og oppustet Basiliste stiv i sin seng, hans ansigt dækket af en klamrende masse af gule jakker. Insekterne strømmede frem og tilbage gennem det åbne vindue og slæbte stukkede maddiker væk fra hans hovedhuler. Den døde kardinal var ikke mere bekymret, da han lå stiv og rådden, hans øjne tørrede på gulvet som et par beskidte mønter. Lean kiggede gennem vinduet og mod fjerne trætoppe, der lænede sig og dansede i vinden fra en fremrykkende storm. Så vendte han sin opmærksomhed tilbage til rummets varme, stillestående og indelukkede indre, dets ubevægelige luft besmittet med svage spor af lavendel og ældet menneskelig afføring. Adskillige trommende insekter gennemsøgte hans person, svævende og kredsende om hans hoved som en summende glorie,

Lean var dog ikke en mand, der forgudede sådanne indviklede detaljer. Han undersøgte lejlighedens artefakter mere detaljeret, og hans øjne faldt på pergamentarket, der lå på skrivebordet – han trådte frem for en mere detaljeret inspektion. Lean løftede pergamentet med kardinalens sidste ord, som var rettet til ham. Kort efter forlod selskabet slottet lige så hurtigt, som de kom ind. Lean scannede brevet, mens han marcherede. "Apokryferne! Sus som vinden!" knurrede han, mens han dukkede sig ind i kareten. "Stig op, straks!" brølede kaptajnen til sine vagter, da han sprang op i sadlen. Mændene skyndte sig hen til deres heste. Kaptajnen ansporede sit hestedyr til at føre an i gruppen. Vognen vaklede og katapulterede fremad. Lean rev blikket væk fra brevet og gøs. Med en angribende hær på 24 soldater red kardinalen vestpå over Rhône-flodbroen, væk fra Avignon, mod de apokryfe skrifter og mod et uhyrligt tordenvejr, der opslugte horisonten. Leans opmærksomhed var imidlertid optaget af hans alvorlige ansvar over for de apokryfe skrifers koncil – og over for pave Clemens, som forblev uvidende om alle anliggender vedrørende koncilet.

Da kardinalerne Xavier og Basiliste var blevet myrdet, var Lean det sidste overlevende medlem af det øvre råd; alt, hvad rådet havde holdt skjult i næsten fem århundreder, hvilede nu på hans skuldre. Og selvom kanonisk lov bestemte, at Kristi stedfortræder – den regerende pave – var det højest rangerende medlem af rådet, vidste Lean, at det kunne være vanskeligt, hvis ikke umuligt, at henvende sig direkte til Clemens. Tidligere, som kardinal, havde Clemens argumenteret ivrigt imod ethvert forslag, som i hans øjne kunne styrke det apokryfe råds position. Clemens havde altid

mente, at koncilet underminerede kardinalkollegiets autoritet. Lean nærrede ingen håb om, at manden havde skiftet farve efter at være blevet den regerende pave. Ikke desto mindre var han fast besluttet på at sikre sig et besøg hos Clemens, selv med magt, hvis det skulle blive nødvendigt. Og hvis det kom til det, var han parat til at retfærdiggøre en sådan ulydighedshandling ved at gøre noget, der aldrig var blevet gjort før i det apokryfe koncils historie - ved at fjerne beviserne fra apokryfernes arkiv og præsentere dem direkte for Clemens personligt.

Lean og Clement var modsætninger i deres karakter; de stødte sammen. Begge vidste det. Lean var en mand af få ord: beskeden, betænksom og oprigtig. Clement var taktløs og utålmodig og nød luksus og den sociale livsstil; som pave var hans opførsel mere den debonair monarks end den strenge Guds budbringers. Når samtaler mellem dem fandt sted, var de formelle, korte og stort set begivenhedsløse. I de fire år siden Clemens' himmelfart havde kardinal Basiliste gentagne gange henvendt sig til paven angående apokryfe sager. Hver gang var han blevet nægtet audiens med den begrundelse, at andre, mere presserende sager krævede Clemens' øjeblikkelige opmærksomhed, såsom ny paladsbygning, statsanliggender, finanser og beskatning. Clemens havde forsømt at udpege nye medlemmer til Det Øvre Råd, selv efter kardinal Basilistes død, og hans passivitet havde forårsaget det engang så magtfulde organ at aftage, fra hans side næsten helt sikkert bevidst forsømmelse. Alligevel havde Lean nu ikke meget andet valg end at påtvinge sig Clemens og minde ham om hans ansvar over for det ældgamle Apokryfe Råd.

Koncilet var blevet opført i 1334 efter ordre fra pave Benedikt XII, som, på trods af at have udtrykt forhåbninger om at give pavedømmet tilbage til Rom, fjernede alle pavelige optegnelser fra Vatikanet til den nye fæstning i Frankrig. Den gravlignende bygning lå i den store, fugtige dal i Rhône, omgivet på tre sider af stejle kløfter, der lå indhyllet i skov og tornet krat. Mod øst tårnede Avignons volde sig op over floddalens kløft, men lige mod vest svandt byens storhed ind – sammen med dens stank.

Der gik mindre end en time, før den stærkt bevogtede karet, med den romersk-katolske kirkes segl, stræbte op ad en stejl, hullet sti, dækket af høje bevoksninger af stedsegrønne træer. Stenmurene, der rejste sig mørkt bag træerne, havde en lige så sort nuance som himlen bag dem. Himlen tyknede som flydende aske; vindene vendte og blev til is. Lynrask; torden – pludselig banede tykke regndråber vejen for skybrud. Leans følge kæmpede sig op ad det smalle mudderskred på en vej, med adskillige afmonterede og mudderindkapslede vagter presset mod bagenden af vognen i fælles anstrengelse for at presse den for

fremad. De hev den ud af vandpytterne; fremad, tomme for tomme, fod for fod. Lyn oplyste vejen forude, mens de skitserede den evigt truende silhuet af de apokryfe skrifter.

Intet vindue afbrød den stenede facade af den imponerende blokfæstning. Dens eneste indgang blev dag og nat overvåget af rådsvagter, mænd håndplukket af det Øvre Råd for deres styrke, viljestyrke og urokkelige loyalitet. Selv den strenge protokol fra Kong Philips kongelige garde manglede i sammenligning. Inden for disse bevogtede mure lå skriftord kendt af kun få levende mænd - fra de komplette, engang bibelske bøger om Enok, Jubilæerne, Kæmperne, Salomon og andre, til gamle skriftruller skrevet i tunger, der ikke er hørt på jorden i tusind år. Og fra artefakter fra det for længst ødelagte græske bibliotek i Alexandria til assyriske lercylindre, der detaljerede årene efter den store syndflod og konfiskeredes fra jødiske De tidligste korstogater indeholdt de apokryfe dokumenter alle kirkens eksisterende hemmeligheder, og holdt den tæt beskyttet.

Lean søgte materiale, der lå indeholdt i fire apokryfe bind – tekster, som kardinalen kendte næsten udenad. Og selvom det var imod hans bedre vidende at fjerne noget fra apokryferne, kunne han ikke finde en bedre tilgang til den opgave, der lå foran ham: at overbevise Clemens om ting, som ingen fornuftig mand ville turde tro var sande.

Den første af de fire bind var *Statue Physique*, den største af dem. Den indeholdt detaljerede beskrivelser af koncilklostrene og deres to portsten. Den indeholdt også historien om hver af dem. Den første portsten blev udgravet i 876, under regeringstiden af pave Johannes VIII. Udgravningsstedet, der ligger i de bjergrige områder i Umbrien, inden for de italienske kirkestater, var ligeledes hjemsted for en gammel samnitisk bosættelse. Den anden portsten blev opdaget i 877 under pave Stefan VI. Funktionen I den nuværende Auvergne-provins i Frankrig stod monolitten på toppen af en stenet bakke syd for Loire-floden.

Den anden af bøgerne var *Koncilsproklamationerne*. Den oplistede Koncilets historiske medlemskab. Den oplistede alle paver og rådsmedlemmer, der nogensinde havde tjent i det Øvre og Nedre Koncil. Den indeholdt også Koncilets vedtægter.

Den tredje binding var *Reformationsundtagelserne*, som blev nedskrevet af pave Benedikt XII i 1336. Disse var kanoniske ændringer eller undtagelsesklausuler til den pavelige bulle: *Redemptor Noster*. Den tillod koncilet at styre sine to klostre på måder, der

så passende.

Den fjerde og sidste af de tekster, Lean søgte, var *Naramsin-oversættelserne* – også omtalt af det Øvre Råd som *Gatestone-transdivinationerne*. Disse skrøbelige, indbundne sider stammer fra tre århundreder og blev samlet opkaldt efter en klostersonskriver, Naramsin, en afdød Gardiens-gejstlig, der gennem sin dedikerede tjeneste og hengivenhed egenhændigt havde formået at dechifrere de franske monolit-inskriptioner. Disse oversættelser repræsenterede en latinsk gengivelse af det mærkelige sprog, der var indgraveret på den franske stens overflader. Og da raderingerne på den italienske sten var identiske, fungerede Naramsin-siderne som oversættelse for begge Gatestones, der ligger i Fran

Lean vidste, at enhver af de fire tekster kunne tjene til at vække den uvidende pave til den sande fare, der var forestående, men det ville kræve alle fire at bringe manden under Leans – og dermed under Apokryfernes – kontrol. Han måtte se det, hvis Rådet skulle overleve. Leans vogn stoppede, og han kiggede ud af dens portal for at se silhuetter i et silende regnvejr, mens de samledes i to rækker for at flankere et par massive jernbeslagne døre – indgangen til Apokryferne.

Inden for Apokryferne og bag de store døre oplyste vægfakler en snes beslutsomme vagter, der stod langs korridorindgangen. På den anden side hamrede spydkolber mod døren, efterfulgt af en dæmpet kommando: "Åbn, efter ordre fra Hans Eminence, Kardinal Lean fra det Apokryfe Råd!"

To vagter fjernede jernstænger og anstrengte sig for at åbne dørene. Kardinal Lean ...og hans kaptajn hastede igennem, fuldstændig gennemblødt af den kraftige regn. Vagterne bukkede, da de to gik forbi. Dørene lukkede med et rungende bump. Uden at bryde takten forsvandt Lean og kaptajnen ind i den dunkle sal og efterlod et spor af vand, der dryppede fra deres klæder på de brolagte sten, som spejlede de dirrende refleksioner af fakkelflammerne i korridoren.

Da Lean trådte ind på et hjørne og nærmede sig den sidste del af en gang, gjorde seks vagter pludselig deres tilstedeværelse til kende. De stod foran en høj, rigt udsmykket dør dækket af indviklede udskæringer, præget med glitrende metalbelægning og besat med ædelsten. Græske bogstaver, ordet APOKRYFOS, lå indgraveret over dens slutsten. Dørbetjenten trådte frem med hånden løftet og håndfladen udad. "Hold op!" Vagterne bag ham løftede våben i samme retning, og en klirren af tung jernrustning spredte sig gennem hallen. Lean stoppede foran sergenten, som fortsatte således: "Forklar arten af—"

Lean skubbede hurtigt hånden til side. „Jeg har ikke tid!“ Han lænede sig frem, holdt om hånden og hviskede ordene i sergentens øre.

Soldaten snurrede rundt, klikkede med hælene og henvendte sig til sine dørvagter: "Giv plads for Hans Eminence, Kardinal Lean af Rådet!"

Vagterne skiltes hastigt, og sergenten stak en stor messingnøgle i låsen. De pressede deres skuldre dybt ned i den tårnhøje dørs uberørte træplanker, mens døren stønnede og åbnede langsomt. Lean tog en lommelygte, som en af vagterne havde givet ham, før han dukkede sig gennem det nyoprettede rum i døråbningen. Bag ham lukkede den massive dør sig med en rungende efterklang. Ekkoet forsvandt, og en stilhed omsluttede ham der – i den stille mørke – kun forstyrret af hans eget åndedrag og en konstant pustende lyd fra fakkelflammen .

Lean bevægede sig målrettet gennem mørket og tændte en række vægfakler . Det enorme rum tog form, da kardinalen fejede mørket væk.

Talrige rækker af bogkassetter stod langs væggene. Gang efter gang af dem krydsede gulvene, og deres hylder indeholdt et stort udvalg af tekster – manuskripter, skriferuller og indskrevne lercylindre – alle hemmeligheder fra Pavestolen. Lean sikrede faklen i en tom...

lommelygtebeslag monteret på siden af en hylde. Et rummeligt læsebord lyste op foran ham. Han løftede en af flere træstole omkring bordet og skyndte sig ned ad

mange hylderækker. Han drejede om et hjørne og frøs til; is og frygt i hans årer. Flere meter længere fremme stod der allerede en skammel foran ham. Han smed skamlen, som han bar, og løb hen til den anden.

Lean klatrede op på den nye skammel og gennemsøgte hylderne, mens han febrilsk scannede, før han fandt den – Statue Physique. Med et suk og en tilsyneladende anden pust, hentede han den massive bog og skyndte sig hen til læsebordet. Næppe havde han tabt den på bordet, sat sig i en stol og sprækket omslaget op; hans hjerte sprang op i halsen. Nogle af siderne manglede.

„Nej!“ gispede han, mens han bladrede i siderne med hånden over munden og øjnene vidtåbne, der glitrede af en blanding af forbløffelse og dyb rædsel. Næsten halvdelen af siderne var væk – revet ud.

„Nej. Nej! Nej!“ Han sprang fra bordet og hen imod den lukkede dør.

"Luk døren op med det samme!" råbte Lean og hamrede sin knytnæve mod den. En nøgle klikkede i låsen, og han skubbede den tunge dør op, brusende af nyfunden styrke.

"Hvem har været i arkivet?" skreg Lean.

Sergenten stammede: "Dine, øh – kun – kun kardinaler fra Rådet er blevet optaget."

Lean lænede sig op i hans ansigt og knurrede: "Jeg er den sidste i Rådet. Den sidste! Der er ingen anden!"

"Hvad med kardinal Masson?" spurgte soldaten.

Lean sprang tilbage, hans ansigt blev frygteligt sammenkrøllet. "Masson? Der findes ikke en sådan kardinal."

"Han – denne Masson kendte teksten, Deres Eminence! Min ordre er at tillade –"

„Nøglen, giv mig den!“ afbrød Lean. Soldaten adlød. Lean proppede nøglen ind under sin kåbe. „Jeg kender dine ordrer, vagt!“ Lean samlede sig. „Fortæl mig, hvordan så han ud? Var han klædt“ – Lean pegede på sin egen skarlagensrøde kåbe – „som kardinal?“

"Ja, Deres Eminence. Han påstod at være et nyvalgt medlem af Rådet. Han påstod, at han var blevet sendt af Hans Hellighed for at inspicere bestemte kanoniske optegnelser. Og han kendte Dem ret godt."

"Sergent, min grund til at besøge Apokryferne er at informere Hans Hellighed om sine forpligtelser over for dem. Hvordan skulle han kunne udstede ordrer om ting, han ikke ved noget om?"

"Deres Eminence, mine ordrer er—"

„Guds Moder,“ mumlede Lean, distraheret af rystende fingre, mens øjnene gled frem og tilbage over gulvet, før han låste sig tilbage med sergentens og smallede. "Hvordan så han ud, denne kardinal Masson?" pressede han.

"Var ret sikker på sig selv – opførte sig som en kardinal. Din højde – blond hår – lys hud – ah – og et brunt øje og et andet, hvidt!" Soldaten pegede på sit venstre øje. "Denne her var blind."

Lean blev hård og knuste tænder. Der var kun én kardinal med sådanne øjne.

Forbandede ham, tænkte Lean. Blasi – kollegiet må have fået ham til det.

"Hvem kom med ham – eskorten?" spurgte Lean den forvirrede sergent.

"Han kom alene, Deres Eminence – på sit eget ridedyr."

„Alene?“ fnøs Lean højt. „Sergent, jeg kommer med snesevis af vagter og en pansret vogn. Synes du ikke, det var mærkeligt, at en kardinal kunne rejse uden for paladset og ud af byen uden ledsagelse? Til hest oven i købet?“

"Deres Eminence, hver gang han kom, hviskede denne Masson – jeg mener, denne mand – præcis de samme ord til mig, som De selv brugte for et øjeblik siden. Ellers ville jeg ikke have lukket ham ind. Mine ordrer –"

„Jeg kender dine ordrer!“ udbrød Lean. „Hver gang han kom,“ sagde du – hvor mange gange, sergent? Hvor mange gange åbnede du disse døre for denne ubudne gæst?“

„Mange i de seneste dage,“ sagde sergenten lavmælt. „Jeg forventer ham igen i morgen;

Skal jeg tage ham i forvaring, Deres Eminence?

Lean vidste, at uden Clements kendskab til de apokryfe skrifter, kunne Blasis anholdelse kun tjene til at gøre ham vred og forværre en allerede skrøbelig situation.

„Nej, sergent,“ svarede Lean roligt. „Nægt ham blot adgang til de apokryfe skrifter. Arrestér ham ikke. Det nye Råd skal beslutte, hvad der skal gøres med ham.“ Så kom en anden tanke til ham. „Har du

nogensinde gentaget ordene fra passagen for nogen?“

"Mig, Deres Eminence? Det har jeg ikke. Det er mig forbudt ved ordre at gøre det."

"Aldrig? Selv ikke over for dig selv?"

"Aldrig, Deres Eminence."

Manden havde stået vagt ved den samme dør i næsten to årtier. Lean havde ikke meget at tvivle på ham. Så åbnede den sig for ham; da han så nøglen dreje sig i låsen og en dør til en den uhyggelige sandhed åbenbarede sig, han så den med det samme. Kardinal Basiliste blev tortureret til at tilstå ordene i passagen; dette forbandt med sikkerhed Blasi med Basilistes mord.

"Du må ikke sige noget om dette til nogen. Vi skal ændre tekstens ordlyd, før jeg går. Ingen krydser arkivets tærskel – ikke én, red mig. Samler du mig?"

"Det gør jeg sandelig, Deres Eminence," svarede sergenten hurtigt.

"Én ting mere: Kom eller gik ubuden gæst med noget – bare en lille papirstrimmel?"

Sergenten svarede: "Den første dag fjernede han to bind fra arkivet, og jeg insisterede på, at han skulle returnere dem. Jeg gjorde ham vred, men han adlød. Siden da har han ikke båret noget væk i sine hænder. Jeg inspicerede hans kåbe efter bedste evne, men jeg turde ikke."

"kræv en ransagning af hans person, da han var – jeg regnede ham med at være en kardinal i rådet,"

udbrød manden. Med flammende kinder betragtede han gulvstenene, mens han mumlede: "Præcis som jeg gjorde med dig, Deres Eminence."

Lean rynkede panden. "Tal ikke mere om det. Luk døren."

„Ja, Deres Eminence.“ Sergenten hev den høje dør i, lukkede den, og Lean trak nøglen ud af sin klædedragt og låste døren indefra. Han vendte tilbage til læsebordet.

Lean vurderede skaden og indsamlede, hvad Blasi kunne have lært af de iturevne sider. Han bladrede igennem flere sider.

„For pokker!“ Lean hamrede sin hånd på en manglende sektion. Han søgte dybere i bogen, kun for at opdage, at alle *Naramsin-oversættelserne* var fjernet.

„Forbandede ham!“ Han hamrede sin knytnæve i bordet; hans vrede ruede gennem hylden, gulvet og måske endda til jordens indre. Gennem Clement ville Lean sørge for, at Blasi forblev tavs.

"Kav! Kav!" Der lød et hæst råb. "Kav!" En forskrækket Lean løftede hovedet for at få øje på En flagrende ravn sad på toppen af en bogreol og piskede luften med sine vinger. Lean rejste sig langsomt. "Hvordan i Guds navn—" Fuglen sprang frem mod Lean og sigtede direkte mod hans øjne. Med et skrig snublede kardinalen tilbage. Som et lyn rev de skrigende sorte fjer hans ansigt op med sit glitrende næb og klør. I en maske af blod og blindet kravlede Lean baglæns, bragede ind i en massiv hylde og faldt ned. Hylden rokkede tilbage, og raven lettede. På knæ og rensende sine øjne for blod, opdagede Lean fuglen, der sad roligt på toppen af hylde, hvor han først så den. Langsomt rejste han sig.

„Knæk!“ Lean kiggede over skulderen og så den gyngende reol falde tilbage mod ham. Han rakte armen ud og skreg. En lavine af bøger og hylder – bjerget kom ned over ham som et jordskred af bindinger og rystede rummet, selv de høje dør. Faklen, der var monteret op ad siden af hylde, bragede ned oven på bunken af bøger og satte dem i brand. Så blev alt stille – alt undtagen en knitrende flamme og den dæmpede stønen fra en kardinal, der var fastklemt under murbrokkerne. I det samme brød ravnens skikkelse ud i en sky af forsvindende røg og forsvandt.

"Deres Eminence!" råbte sergenten til ham, mens han bankede mod den høje dør.

Under etuiet lå Lean bundet med brækkede ben og knuste ribben. Bøger og hylder blokerede ham på alle sider. Røg krøb gennem bunken. "Kære Gud! Hjælp mig! Vagter!" råbte han.

Røgen rullede hen over gulvets overflade, og under dørtærsklen samlede den sig omkring sergentens støvler. "Hent en vædder! Kald alle soldater sammen! Nu," brølede sergenten til sine mænd. De spredtes. Han hamrede mod døren, "Kardinal Lean! Åbn døren!"

Tiden gik, og røgen tyknede. Da soldaterne vendte tilbage med deres vædder, hamrede de mod den høje dør, med stikkende tårer og til de kvælende skrig fra en kardinal, der brænder fødderne først.

~*~

Det skete sådan, at skæbnen havde været nådig mod kardinal Blasi. Hvis Lean havde levet endnu en dag mere, kunne Blasi være blevet anklaget for mord. Paven ville have haft intet andet valg end at indlede en grundig undersøgelse af de apokryfe skrifter. Og en undersøgelse kunne have

afslørede den hemmelighed, som Rådet vogtede over, og Paven ville helt sikkert have udpeget et nyt Øvre Rådsorgan, selv mens Blasi rådnede op i en fattiggrav . I stedet fandt Blasi nu sin vej magisk fri for forhindringer.

Dagen efter at flammerne havde opslugt de apokryfe skrifter, blev pavens våbenherre, kaptajn Pitro, sendt ud for at undersøge ulykken. Pitro vendte tilbage med sine fund: Kardinal Leans død og den fortærende ild, der ødelagde arkivets indhold , var blot en ulykke. Sagen blev droppet, og pavedømmet fortsatte sin efterforskning af Basilistes mord, dog uden megen hastværk. Med kong Philips planlagte besøg i pavepaladset mindre end to måneder væk - var det politik, der optog paladsets sind og tunger. De apokryfe skrifter og deres hemmeligheder måtte vente. England havde trods alt besat dele af fransk jord, og Philip havde brug for pave Clemens hjælp under den nuværende våbenhvile for at generobre de tabte territorier i Norden.

I løbet af den følgende måned havde Blasi rigelig mulighed for at reflektere over de plader, han havde stjålet. Naramsin-oversættelserne var af stor interesse for ham.

I Château Rouges fred og ro læste han den fascinerende tekst igen og igen.

Hvis disse ting er virkelige, tænkte han ærefrygtigt, så talte min brors spøgelse sandt: denne monolit har ikke blot magten til at drive Edward ud af Frankrig, men knuse ham – og alle England med ham.

Det var tidlig eftermiddag, da Blasi trådte ind i pavepaladsets klostergård. Han fik øje på Julin, der gik hen over grunden med to tjenestedrenge i spidsen. På drengenes skuldre strakte en lang bånd af midnatsblåt stof besat med sølvknapper. "Kardinal Julin! Et øjeblik af din tid," råbte Blasi hen over galleriet. Da han nærmede sig Julin, en anden rød kåbe, kardinal Firmus, mødtes. Firmus var ligeledes paladsforstander , og hans pligter gjorde ham til den mest upopulære af alle paladskardinalerne. Han undersøgte, dokumenterede og rapporterede alle paladsets anliggender direkte til paven. Kort sagt, Firmus var pavens øjne og ører, og opførte sig, som om han allerede havde været valgt som den næste pave. Men i sandhed var hans ikke mere end en selvoptaget nysgerrighed legeme.

"Julin, ved du, hvor kardinal Toussain befinder sig?" spurgte Blasi.

Firmus afbrød: "Blasi, har du markeret de tre vintønder til Hans Majestæt Kong Philip?"

"Det gjorde jeg i går," svarede Blasi kort, før han vendte sig mod Julin og gentog: "Hvor er Toussain?"

Julin kiggede over skulderen. "Han fulgte efter os for et øjeblik siden. Måske

han – ah! Han kommer nu.”

Toussain trådte gennem buen i Klostergalleriet med begge arme støttende et tykt kvadrat af foldet blåt stof.

Firmus stødte sit ansigt ind mellem kardinalerne og krævede Blasis opmærksomhed. "Har Toussain fyldte Hans Majestæts flaskekasser og mærkede dem?"

Julin opsnappede dette spørgsmål. "Det har han. For to aftener siden."

Toussain nåede gruppen, forpustet og forstuvet af ansigt. "Julin, de vil tabe klædet og beskidte det, hvis du står meget længere," sagde han skarpt. Julin bemærkede de tre grimassende drengetjenere, hvis fødder bevægede sig under en betydelig vægt.

„Åh, kære! Tab den ikke! Til festsalen!“ råbte Julin til sine tjenestedrenge. Han vendte sig om og genkendte de to kardinaler. „Blasi; Firmus.“ Han skyndte sig væk, drengene fulgte efter ham.

„Jeg er lige bag dig,“ råbte Toussain efter ham. Han nikkede til Blasi og Firmus, tydeligvis klar til at skynde sig efter Julin. Firmus trådte foran ham, krydsede hænderne bag sig og vippede tilbage på hælene. „Hans Hellighed har bedt mig om at bekræfte, at flaskekasserne er pakket og mærket,“ sagde han vigtigt og stirrede ned på Toussain med sin lange næse. „Jeg regner med, at de er?“

"Som de burde være," svarede Toussain skarpt.

Blasi gryntede, irriteret. "Først for nylig indrømmede Julin, at Toussain har gjort flaskerne klar." Firmus vippede hovedet endnu længere tilbage og kneb øjnene sammen på Blasi, som om han var kommet fra en stor højde. "Det har han sandelig, men jeg vil gerne høre Toussains ord og ikke en andens. Åh, og fortæl mig, Blasi, har De placeret en vagt ved siden af de vintønder, De har markeret til Hans Majestæt?"

"Det var ikke nødvendigt," sagde Blasi med løftet øjenbryn. "Jeg informerede vintønderne om, at hvis de forsøgte at flygte fra kælderens, ville jeg personligt sørge for, at de blev berusede ihjel – og derfor indvilligede de i ikke at flygte." Et tørt smil krydsede hans læber.

Toussain undertrykte et grin.

Firmus' pande blev hård. "Jeg vil lade som om, jeg ikke hørte denne spøg fra kardinalerne," sagde han koldt. "Blasi, måske har du glemt, at England og Frankrig er i krig."

Måske tager De personligt ansvar, hvis Hans Majestæt skulle blive forgiftet og dø." Han vendte sig mod Toussain og fortsatte: "Våbenherren er ikke i vagtstuen. Har du set ham i dag?"

Blasi afbrød. "Måske har du allerede opdaget mine vintønder ubevogtede og siden opsøgt kaptajn Pitro for at få dem udsat for vagt, ikke sandt? Hvis det er tilfældet, så kan det virke ret meningsløst af dig at spørge mig, om jeg har udsat vagt." bragede Firmus; men Blasi gav ham ingen åbning. "Alligevel spurgte du, måske fordi du har til hensigt at

overbevise Hans Hellighed om, at De har taget mig i en frygtelig pligtforsømmelse? Kunne dette være udformningen af din plan, Firmus? At stille dig selv i et gunstigt lys. med Pavestolen ved at kaste et dårligt lys over mig?"

Firmus imødegik anklagen med et citat fra Ordsprogenes Bog: *"En tåbe udtaler hele sit sind, men en vis mand gemmer det tilbage til senere."*

Toussain afvæbnede diplomatisk konflikten ved at besvare Firmus' tidligere spørgsmål. "Greve af Pointers er siden ankommet og befinder sig i Dignitariernes Fløj. Jeg tror, De også kan finde Kaptajn Pitro der, Kardinal Firmus."

„Ja, selvfølgelig,“ svarede Firmus, ivrig efter at afslutte udvekslingen med sine egne ord. Han nikkede forsigtigt til Toussain og Blasi. „Kardinal Toussain; kardinal Blasi.“ Blasi gav manden nok plads til at genvinde noget af sin ligevægt, før han råbte efter ham: *"Og den, der går forbi og blander sig i strid, der ikke vedrører ham, er som en, der griber en hund i ørerne."*

Firmus stivnede synligt, taget til sig af sit eget citat fra Ordsprogenes Bog, men fortsatte alligevel med at gå, som om han ikke havde hørt det.

Toussain bed sig i læben for at skjule en snigende latter. Han lænede sig mod Blasi og hviskede: "Kaptajn Pitro er der, bag dig." Han gestikulerede diskret mod buerne i den anden side af gården. "Der, bag den yderste kolonne. Han taler med en vagt."

„Åh, godt gået, Toussain.“ Blasi slentrede hen til kolonnen. Han fandt Pitro bagved den og hviskede ham i øret. Pitro nikkede til Blasis hvisken og udstødte derefter en ordre til vagten, som vendte sig om og skyndte sig væk i retning af den store kælder. Blasi klappede Pitro på skulderen i taknemmelighed og vendte tilbage til Toussain.

"Min ven, vi må tale sammen. Der er sager af stor betydning, jeg må dele med dig," sagde Blasi, næsten tryglende. Toussain observerede den anden mands næsten besættende blik, med vridningen af hænderne og den ivrige kropsholdning. Han kiggede forbi Blasis skulder og gøede: "Dreng! Kom i hast!" En storøret væbnerdreng nærmede sig forsigtigt de skarlagensrøde kardinaler. "Deres *Em-nuh-hed*?"

„Eminence, dreng,“ rettede Toussain ham. „*Emm-ih-nence*. De er en af kardinal Julins drenge, ikke sandt?“

"Ja, Deres—ja, hr.."

"Deres herre er i festsalen." Toussain tilbød det tykke silkestykke til det sjuskede barn.

"Tag nu dette klæde til ham. Sig til kardinal Julin, at kardinal Toussain snart vil være der. Og hvis du tilsmudser dette klæde, væbner, skal du stå til ansvar for det. Skal du samle mig?"

"Ja, din *Em-nuh-hed*."

Toussain rakte materialet med et suk. "Kom så. Kom afsted." Drengen skyndte sig.

væk med klædet. Toussain sagde: "Ikke kældereren. Du sendte en vagt derind – og jeg har tjenere stationeret i spisekammeret. Boteillerie-rummet er bestemt privat." "Godt nok," svarede Blasi. De forlod gårdspladsen sammen.

De to røde kåber hviskede sammen, mens de gik op på den ujævne trætrappe ind til Boteilleriet. Toussain inspicerede de seks værelser for tjenere, før han vinkede Blasi ind i Flaskelageret, hvor de handlede gennem en labyrint af fulde og tomme hylder, indtil de kom til et bagerste hjørne af rummet. Her stod de med klar fordel, da de var i stand til at få øje på nogen, der nærmede sig dem, længe før den ubudne gæst kunne høre deres tavse ordveksling.

Blasi talte i lange øjeblikke, mens en samling af stridende følelser strømmede hen over Toussains ansigtstræk: chok, skepsis, rædsel, afsky og endelig åbenlys vantro.

„Hvordan kan du forvente, at jeg skal tro på noget så absurd?“ spurgte han bestemt, efter Blasi var færdig. „Som en fantastisk fortælling!“

Blasi forsvarede sig selv: "Har du nogensinde set de to klostre, som jeg taler om, skrevet i de pavelige skatteoptegnelser? Har du nogensinde kendt til formålet med koncilet?" Endnu bedre, hvad den har i sit arkiv? Ved du, hvorfor koncilet og dets kardinaler altid har været adskilt fra kirkens vælgere? Toussain, jeg har set optegnelser fra apokryferne. Det, jeg siger dig, er sandhed, over for Gud og Frankrig. De vogter selve Helvedes porte."

„Så du kan have mig til at tro,“ sagde Toussain langsomt, „at Det Apokryfe Råd byggede disse klostre for at bevogte sten, som i sandhed er Helvedes porte? Jeg skal tro, at hvis man udtaler disse indskrifter, der er hugget ind i stenen, kan man åbne selve Helvede. Og disse Portsten” – Toussains læber dvælede ved ordet, som om det havde en ond smag i munden – “skal frelse hele Frankrig? Blasi, mener du, at jeg er en paladskardinal, der gennem årene er blevet så respekteret af mine pavelige kolleger, fordi jeg mangler fornuft?” Han fnøs. “Selv en tåbe ville have svært ved at tro på en så hensynsløs påstand som din!”

"Det er sandt! Jeg forstår, at det kan være svært at fatte, Toussain – jeg sværger, det er sandt." „Meget godt.“ Toussain lavede en dyster tone om munden. „Lad os antage, at du taler sandt. Lad os ligeledes antage, Blasi, at du måske kan finde midler til at trænge ind i et af Rådets klostre – og at du finder denne stærkt bevogtede sten og præcist udtaler de rette besværgelser, der kan åbne Helvedes Porte.“ Toussain kiggede spidst på Blasi. „Hvis det er tilfældet, hvordan skal du så overtale dens dæmoner?“ at gøre din befaling? Hvad skal du sige, når disse – Satans afkom spyr sig frem fra denne sten? 'Gå ud, ødelæg englænderne?'” udstødte Toussain et hårdt, næsten skrigende

grin. "Når en fugl, der er befriet fra et bur, ikke vender tilbage på kommando, hvorfor skal disse ånder så adlyde dig, når du først er fri? Og hvordan kan du åbne og lukke en sten med blotte ord? Nej, Blasi; du taler som et fanget barn ramt af fantastisk ophidselse!"

"Der er meget mere ved Gatestones end at åbne og lukke dem," svarede Blasi.

"De ligner porte, men de hverken åbner eller lukker. Ånder kan passere igennem dem.

Oversættelserne er i versform, ligesom Skriften. Det er ved disse ord, ordene på stenene, at man kan tilkalde ånder fra dem – eller bringe dem tilbage."

Toussain rystede på hovedet. "Du har endnu ikke svaret på mit spørgsmål. Hvorfor skal disse ånder gøre, hvad du befaler, når du først har befriet dem?"

„Oversættelserne bekræfter, at man kan tilkalde ånder fra disse Portsten og befale dem!“ Blasi var næsten panisk i sin desperate insisteren og hamrede en knytnæve mod den tykke planke på Flaskerummets væg. „Og der er mere. Jeg havde et velsignet syn for ikke så længe siden. Min bror, Jean-Jacques, som blev dræbt af englænderne ved Crécy, kom til mig. Han talte om—“

"Nok af denne tåbelighed!" udbrød kardinal Toussain. "Jeg er påkrævet i festsalen . Måske kan du påkalde din broders ånd og disse – dine stendæmoner."

at hjælpe dig. Hverken Julin eller jeg vil stå ved din side, når en inkquisition beskylder dig for kætteri, Blasi. Åh, du kan være sikker på, at jeg vil bringe din vilde historie til Julin, som du har bedt om – og du kan være sikker på, at han vil gøre dig fuldstændig vanvittig med feber.

"Det gør jeg også." Toussain vendte sig væk.

„Nej – vent. Et øjeblik mere,“ råbte Blasi efter ham.

Toussain hverken stoppede eller vendte sig, da han talte. "Jeg har aldrig haft denne samtale med dig, og hvis du påstår, at jeg har—"

„Vil du selv se pladerne?“ Blasi gik hen til flaskereolerne . „Jeg har dem.“

Toussain stoppede brat og gned sig på hagen. Ingen kardinal fra universitetet ville afslå muligheden for at gennemgå Rådets optegnelser, uanset Blasis meningsløse påstande, hvis han virkelig fik adgang til det skjulte mysterium, som Rådet så nidkært havde vogtet over, så længe.

"Vis mig så disse optegnelser. Lad mig selv vidne og indsamle mine egne sandheder. Hvis de er overbevisende, skal jeg høre mere om dem. Hvis ikke, skal jeg returnere optegnelserne til dig – på betingelse af, at du holder op med at genere Julin og mig med dette vanvid. Du skal glemme , at du nogensinde har talt med os om sagen. Har jeg dit ærefulde ord på det, Blasi?"

"Ja, du har den. Og har jeg *din*, at du skal vogte disse optegnelser for enhver pris og returnere hvert blad efter din private inspektion?"

"Jeg har ikke brug for dem. Jeg skal give dem alle tilbage – mit ord er ligeledes givet."

„Jamen så.“ Blasi syntes næsten at blive lettet. Han kunne måske have allierede, når hans venner først så, hvad han havde set. „Og når I opdager, at jeg taler sandt, forventer jeg en undskyldning fra jer.“

"Det ville tjene lige så meget," lo Toussain, men eftertænksomt. Hvor latterlig denne mand var i sin vanvid. Ikke desto mindre, de apokryfe skrifers optegnelser—

"Det er aftalt."

"Jeg skal have pladerne til dig ved daggry. Jeg bringer dem til kælderens." Blasi gik.

Toussain så Blasi krydse gårdspladsen og vente, før han forlod Boteilleriet. Alt i alt har manden måske allerede fortalt andre om denne vanvid – det ville ikke være godt at blive set i selskab med en, som Toussain var sikker på ville ende på inkvisitoren bænke inden for fjorten dage.

Som aftalt ventede Blasi i kælderens den følgende morgen. Han gav Toussain de apokryfe sider, som han havde revet ud af Statue Physique og forskellige andre bind – næsten hundrede sider i alt. Efter kort tids fortryllet læsning indså Toussain med gryende rædsel, at Blasi talte sandt. 'Alt sandt,' tænkte han fortumlet, 'alt sammen.' Resten af dagen sad han i sit arbejdsværelse uden at bevæge sig, uden at spise eller drikke; de gamle skrifter spredtes omkring ham. Da mørket faldt på, vaklede han op, som om han kæmpede sig vågen gennem et mareridts tåge. "Alt sandt," hviskede han til det tomme rum. Toussain samlede forsigtigt siderne og gik på jagt efter kardinal Julin.

Byen Avignon ~ Pavepaladset ~ Juni 1347

Konklavesalen i Pavepaladset var fyldt med vægmalerier af religiøse scener og malerier af pavelige dignitarere. Flamske væggobeliner hang højt over de overdådige værelser. Hallen strakte sig lang og bred under tårnhøje vægge. Dens gulv bredte sig som et hav under loftets massive bjælker. De buede bjælker i Taget lignede det omvendte skibsskrog, måske egnet til selv Noahs odysse. Hallen fungerede som paladsets gæsteværelse – en suite for besøgende dignitarere og var egnet til enhver Konge.

Vagter og tjenere strømmede ind og ud af Hallens indgang og pakkede Kong Philips

bagage. "Gå til side!" brølede en stemme udenfor døren. Indgangen blev ryddet, da vagter med hellebarder marcherede ind og eskorterede en fed kardinal gennem og til den fjerne ende af konklavesalen. De gik gennem indgangen og ind i en kunstfærdigt dekoreret banketsal, før de stoppede kort op.

Et stort spisebord stod i midten af rummet. Alene, siddende i en højrygget stol, der dominerede bordet, nød Kong Philip lam. Han spiste alene. Foran ham var bordet dækket med guld- og sølvfade. Ved hans albue stod en kammertjener, altid klar til at fylde sit vinbæger.

En af vagterne slog sin hellebard mod gulvet og henvendte sig til salen: "Kardinal Julin af Pavestolen søger audiens hos Hans Majestæt, Kong Philip af Frankrig."

"Følg ham med indenfor," gøede Philip, mens han hostede gennem munden fuld af kød.

Vagterne lod kardinal Julin fortsætte, og de vendte sig om og marcherede ud af salen. Så faldt de to væk og frøs fast i position ved siden af indgangen. Julin nærmede sig bordet og bukkede. "Deres Majestæt."

Philip kiggede op og tørrede ubekymret sin fedtede hage. "Som altid, kardinal, kan dine køkkener konkurrere med mine – servicen – uforlignelig. Har du overvejet mit tilbud – om at lede mine køkkener og festsal, Julin? Jeg vil belønne dig dobbelt og igen for alt, hvad du nu har. Jeg ville ikke forvente mere end det, du gør nu, for Hans Hellighed." Julin smilede og bukkede igen, rødme af den kongelige kulinariske kompliment. "Jeg er meget beæret, Deres Majestæt, men min tjeneste skal forblive i Kirkens tjeneste." Philip rystede sin hovedet i skuffelse.

„Nå,“ pegede Philip på en sølvbakke. „Det ser ud til, at du endda har forvirret min tjener, denne gang Julin. Hvad er det?“ På bakken stod to miniature olielamper, et porcelænsapparat med tre ben og en dåse vand. I midten stod en silkeforet æske, fint udført med malerier af drager, og som indeholdt en provisorisk rede af halm med et enkelt æg.

"Må jeg?" spurgte Julin.

"Det kan du sandelig godt," indrømmede Philip, mens han stirrede på de malede drager.

Julin samlede delene. "Den blev erhvervet fra et genovesisk handelsskib. Jeg regnede med, at du måske ville synes om den." Han satte de to lamper og dåsen på plads.

Derefter tog han ægget og satte det ned i apparatet. "Lamperne trænger til lys."

„Tag en flamme med,“ knipste Philip med fingrene. Kammertjeneren gik og kom tilbage med en flamme.

Julin tændte lamperne. "Olierne i lamperne er duftende. Nu tilberedes ægget, mens du spiser, og det kan spises efter dit måltid." En flamme opvarmede dåsen med vand under ægget. En anden brændte bag ægget, foran en konkav reflektionsplade. Det fokuserede lys

tilbød et kig ind i ægget.

Philip kiggede ind og opdagede æggets mørkere blomme, der hang i en uigennemsigtig glød. "Jeg må have en. Hvad hedder denne trebenede anordning?"

"Kald det, hvad du vil. Det er Deres Majestæt," smilede Julin og rakte ud foran kammertjeneren for at fylde Philips bæger. "Må jeg tale lidt alene med Dem?"

Philip vinkede kammertjeneren væk og åbnede hånden mod en stol. „Sæt dig, Julin. Tal.“ Julin klemte sig ned i stolen.

"Æggevindue," mumlede Philip pludselig med et grin.

"Deres Majestæt?"

„Navnet på det—“ Philip gestikulerede mod det dragedekorerede stativ. „Det er et ægvindue – siden jeg kan se indeni det.“

„Æggevindue – sandelig et fremragende navn.“ Julin rømmede sig. „Deres Majestæt, hvis jeg må – jeg forstår, at De kom for at søge Hans Helligheds råd angående Edward og – de mest uheldige begivenheder i Crécy.“

„Så har nogen vildledt dig,“ sagde Philip og blev kold og fjern. „Råd er som vand – overalt og altid i forandring. Råd har jeg. Paris er fuld af dem. Jeg har brug for hære.“

„Må jeg være mere direkte med Dem, Deres Majestæt,“ lænede Julin sig frem og hviskede, idet han fik et glimt af dørvagterne, mens han talte.

„Vagter! Forlad os!“ råbte Philip. Soldaterne trådte ud af den store sal og forsvandt bag lukkede døre. Han lænede sig tilbage og lyttede, mens Julin talte om de apokryfe skrifers Gardiens Gatestone og dens potentielle anvendelse som et våben mod englænderne. Julin forklarede, hvordan kongen kunne hjælpe ved at låne ham nok soldater til at få kontrol af Portstenen.

"Som I nu kan forstå," opsummerede Julin sin forklaring, "er situationen yderst alvorlig, og jeres hjælp er afgørende."

"Åh, sandelig! Selvfølgelig; selvfølgelig," sagde Philip, mens han slugte de sidste bidder kød. Philip bøjede hovedet, greb en serviet og slog den over munden. Kvælende gisp fulgte. Kongens ansigt blev rødt.

Julin rejste sig fra sin plads. „Deres – Deres Majestæt?“ Julin greb et bæger vand fra bordet.

Philip smed servietten, kastede hovedet tilbage og brød ud i latter, mens salen genlød af hans munterhed. Mellem fnis hostede han: "Ånder – legioner af spørgsmål? Ja, jeg skal ødelægge ham med mine spørgsmål. Sandelig! Med mine betroede spørgsmål!" Philip kastede blikket mod loftet og brølede med melodramatisk sarkasme: "Væk, Edward, ellers vil jeg

skal kalde mine Ånder på jer!"

Julin satte bægeret ned og faldt tilbage i stolen, tømt for luft. "Deres Majestæt, jeg mener alvor."

Philips ansigt blev strengt. Han lænede sig frem på den ene albue og hviskede stirrende: "Det gør jeg også!" Jeg har allerede rejst en hær af spøgelse, Julin – ved Crécy. Bring dem tilbage. Bring mine hære tilbage. Lad dem hævne deres død på Edward. Kan din sten væve sådan magi?"

Julin forsøgte yderligere forklaring. "Gatestone – det er en slags maskine, men alligevel –" Philip foldede armene på bordet og afbrød ham. "Og lad os sige, at du kan slippe disse spøgelse løs. Hvad så? Hvordan skal du bede dem om at ødelægge Edward? Fortæl mig det," "Julin, hvordan dræber spøgelse? Måske vil de *forskrække* Edward til døde?" Han smækkede sin knytnæve ned på bordet. Julin sprang til og lænede sig tilbage. "Tåbelighed! Jeg har brug for varme kroppe – mænd trænet i kamp! Jeg har brug for våben. Jeg har brug for penge. Hvis jeg ville *skræmme* Edward, kunne jeg sende bud efter hans hoved sammen med et symbol på skibe fyldt med hovederne af alle de franskmænd, han dræbte!" Philips øjne var iskolde dolke, og Julin sænkede blikket.

Philip samlede sig og lænede sig tilbage i stolen. "Desværre, kardinal, er mine overbevisninger ikke så – hvordan skal jeg sige det – så raffinerede som dine. Jeg ser slag vundet af blod, sved og velforsynede hære – ikke af spøgelse. Jeg kom ikke til Avignon for at få råd, bøn eller løfter – eller fortællinger om magiske sten. Som jeg er udmærket klar over, opkræver Pavestolen skatter fra både Frankrig og England. Frankrig har brug for disse penge til sit fortsatte forsvar, og jeg er kommet i Frankrigs navn – som hendes tjenende konge."

"Deres Majestæt, med blot et par af Deres mænd, forstår jeg—"

"Nej, kardinal; her er, hvad jeg tror. Jeg tror, Hans Hellighed har fået dig til at gøre dette. Jeg tror, Hans Hellighed ikke ønsker at give mig lånet og har sendt dig for at give mig endnu et løfte – kun denne gang en forbandet hær af spøgelse." Philip løftede ægget fra apparatet, lænede sig tilbage og begyndte at pille det. "Informer Clement om, at hans lille kneb er slået fejl."

Julin sprang op af stolen. "Nej! Hans Hellighed sendte mig ikke! Han er uvidende om alt, hvad jeg fortalte dig! Og det skal han forblive!"

Philip frøs til, hans øjne brændte ind i den rystende kardinal.

Julin fandt sin plads akavet og bøjede hovedet. "Tilgiv mig, Deres Hellighed. Jeg er en uvidende tåbe."

Philip begyndte at pille sit æg igen. "Der er mere ved dig, som selv jeg havde mistanke om."

Overvej dette, Julin; jeg vil gå med til at låne nogle af mine tropper til din latterlige sag, hvis Hans Hellighed giver mig et lån svarende til de skatter, der er opkrævet fra Frankrig og England. Hvis Hans Hellighed nægter, så vil alle måske få erfaret, hvordan Hans Hellighed skjuler denne – denne kætterske sten, han har.”

"Men Deres Majestæt! De må ikke tale om dette—"

„Jeg MÅ – ikke få at vide, hvad jeg ikke skal gøre, kardinal,“ svarede Philip resolut. Han lænede sig over bordet og hviskede: „Sørg for mit lån, og du får dine soldater. Det er aftalen. Nu må jeg hvile mig.“

"Deres Majestæt—"

„Nok, Julin. Vi talte aldrig sammen.“ Philip vendte sig og råbte over gangen: „Betjener, det er jeg færdig! Vagter, kom ind!“ Vagterne kom igen. „Se den gode kardinal ud! Og ryd mine kvarterer! Ingen flere besøgende denne aften!”

„Ja, Deres Majestæt.“ Julin rejste sig, bukkede og fulgte dystert vagterne til døren.

~*~

Den følgende dag samledes Philip og Clemens og deres flåde af notarere i Finansministeriets sal. Først da indså Clemens, at Philips låneanmodning var af betydelig størrelse – betydelig nok til at forsinke opførelsen af pavepaladset. Rygtet spredte sig; hvisken gik gennem gangene. Møderne gik ikke godt, og de fleste pavelige embedsmænd vidste nu godt nok til at lade den vrede pave være uforstyrret. De fleste var også sikre på, at Clemens ikke ville tilbyde Filip meget mere end en portion, et løfte og en bøn. Vred og bange henvendte Julin sig til Toussain, som derefter talte til Blasi med lige så presserende bekymring. Hvis Clemens opdagede deres intentioner, kunne han få alle tre bortvist fra kollegiet, ekskommunikeret og kastet i fængsel. Blasi dæmpede deres frygt og gik i gang med at væve et net, der involverede det, der syntes at være en umulig opgave.

Ved middagstid gik Blasi ind i vagthallen, henvendte sig til en vagt og hviskede i hans øre. Vagten svarede med flere nik, og Blasi gav ham et brev og en guldmønt. "Ikke et ord om det til nogen. Vær nu klar, han kommer," kommanderede Blasi med knebne øjne.

"Ja, Deres Eminence," bukkede vagten, da Blasi skyndte sig væk. Om et øjeblik, ankom fra I dignitariefløjen gik kardinal Firmus ind i vagthallen. Som anvist henvendte vagten sig til Firmus og præsenterede ham for brevet.

"Deres Eminence," bukkede vagten.

"Ja, hvad er det," fnøs Firmus.

"Jeg fandt dette blad på gårdspladsen. Det ser ikke ud til at være ordrer fra en vagt. Måske er det vigtigt?"

Firmus læste brevet, kneb læberne sammen og granskede vagtens øjne.

"Kan du læse?"

"Nej, Deres Eminence."

"Hvordan kan du så være sikker på, hvad det *ikke er*," Spurgte Firmus ham."

Vagten svarede defensivt. "Jeg kender udseendet af sådanne ordrer; de fleste ser ens ud. Dette blad har intet ædelt præg på sig."

"Har du vist dette blad til nogen?"

"Jeg har lige fundet den. Du er den første, der ser den."

"Godt, så skal jeg sørge for at få det tilbage. Du må ikke diskutere dette blad med nogen. Du fandt det aldrig. Forstår du, hvad jeg mener, soldat?"

"Det gør jeg."

"Hvis jeg hører noget om det, vil jeg indkalde dig til forklaring – nu tilbage til dine pligter."

„Ja, Deres Eminence,“ bukkede vagten og gik væk. Firmus så sig omkring med grådighed og skyldfølelse i øjnene; han holdt brevet tæt ind til brystet og læste det igen:

Dette er Hans Majestæts betingelser— Han skal i hemmelighed yde en tiendedel af lånet til den _____ kardinal, der overbeviser Hans Hellighed om at

forlænge det fulde beløb. Hvis lånet er større end hans oprindelige anmodning, accepterer Hans Majestæt også, at kardinalen har ret til en tiendedel af alle overskydende beløb. Brænd dette blad. Tal ikke til nogen—

Firmus ledte i gangene efter nysgerrige øjne. Da han ikke så nogen, gled han brevet ind under sin kåbe og skyndte sig væk, uvidende om at Blasi så på ham i skyggerne på afstand.

Inden for en time stod Firmus i paladsets firevinduesværelse og overbeviste Clemens om at yde et endnu større lån, end Philip havde anmodet om, og foreslog højere og mere hyppige refusioner. Diskussionen blev ophedet. Sjældent havde Firmus set Clemens så vred. Clemens stolede dog ofte på Firmus' råd i statslige anliggender. Det viste sig, at paven modvilligt gik med til kardinal Firmus' forslag.

Samme aften underskrev kong Filip og pave Clemens dokumenterne. I forbindelse med transaktionen forestillede Filip sig Edwards afhuggede hoved, Firmus så sig selv på pavetronen, og Blasi genkaldte sig sine døde brødrers ansigter. Toussain og Julin så sig selv som Frankrigs kardinaler, mens Clemens forudså flere forsinkelser i skabelsen af sin massive pavelige maskine. Transaktionen glædede alle - alle undtagen Clemens, hans skatmestere og ...

den pavelige kammerherre.

Den følgende morgen indkaldte kong Philip kardinal Julin til konklavesalen.

Philip sad i poststolen med kardinal Firmus allerede foran ham, hænderne foldet, da Julin blev annonceret. Kardinalerne udvekslede blikke. Begge var lige så nysgerrige som den andens anliggender, men ingen af dem turde tale åbent med den anden tilstedeværende.

"Åh. Kardinal Julin, kom," vinkede Philip ham til at komme frem.

Julin bukkede. "Deres Majestæt."

Philip vendte sig mod Firmus. "Var det, kardinal Firmus?"

Firmus rømmede sig. "Jeg kom for at se, om Deres Majestæt havde brug for noget."

"Hans Hellighed sender en kardinal for at se til sine kongelige gæsters behov? Jeg har medbragt min egen flåde af tjenere. Hvad fortjener jeg sådan en særlig behandling til?" Philip gned sig på hagen.

„Ikke ligefrem, Deres Majestæt.“ Firmus rømmede sig og kastede et blik på Julin. „Hvis det behager Deres Majestæt, må jeg så tale med Dem – alene.“

"Sandelig. Kardinal Julin, vent venligst udenfor. Kardinal Firmus, kom nærmere." Julin bukkede og forlod salen.

Firmus hviskede: "Deres Majestæt. Det var mig – jeg sikrede Deres lån. Jeg kom for at diskutere kompensationen."

Philip klukkede. "Jeg ser, at Kirken ikke er uden sin egen fordærvelse. Nå, kardinal, jeg har ret til tre tønder vin i paladsets kælder. Jeg skal efterlade en til dig – vi kalder det selvfølgelig en gave."

Firmus vred sig. "Jeg kan ikke acceptere det, Deres Majestæt. Hvis jeg må, vil jeg gerne tale om tiendedelen af lånet."

Philip var lamslået. "En tiendedel? En tiendedel af lånet – som kompensation?"

"Den tiende, Deres Majestæt, for at have overbevist Hans Hellighed om at yde lånet."

Philip rynkede panden. "De kan få, hvad jeg tilbyder Dem, kardinal. Selv det er mere end rigeligt. Vil De nu have vinen?"

„Hans Hellighed skal aldrig tillade det. Deres Majestæt, jeg har bladet, der beskriver betingelserne i vores aftale.“ Firmus tog siden ud af sin kåbe, og Philip læste den. Han løftede panden.

"Hvad er det her for noget vrøvl? Hvem har skrevet det her om mig?"

"Er De ikke klar over det, Deres Majestæt?"

"Jeg sagde ikke sådan noget! Og hvad angår kompensation, skal jeg tie stille i denne sag!"

Philip stak papiret i sin vest. "Hvis du fortæller nogen, at du eller kardinal Julin henvendte sig til mig i forventning om en del af lånet til jer selv, skal jeg underrette Hans

Hellighed, at I begge sammensværgede imod ham. Forlad mig, før jeg genovervejer min tavshed!

„Ja, Deres Majestæt.“ Firmus bøjede sig og forlod rummet med et skævt ansigt. Da han var ude, kastede han et blik på Julin og rynkede panden, før han skyndte sig ned ad gangen.

"Følg kardinal Julin med," beordrede kongen. Vagterne adlød.

Philip tog papiret fra sin vest, da Julin nærmede sig, og viftede det langsomt mellem to fingre. Han stirrede på Julin, og Julin stirrede på papiret, som han vidste var Blasis besked. Philip brølede af grin og lagde bladet tilbage i sin vest.

„Du er meget opfindsom, Julin. Tag det roligt; alt er vel,“ klukkede Philip. „Jeg overtalte dig blot til at sikre mit lån – og du gjorde det godt. Du kan glemme, at jeg satte dig i fare over for Hans Hellighed.“ Han lo igen. „Jeg vidste, at Hans Hellighed aldrig sendte dig.“ Jeg kender dig alt for godt. Åh – og kardinal Firmus tror, at du også er kommet for at få din belønning. Jeg har gjort det klart, at hvis en af jer tilstår noget om det, skal jeg gøre det. del sagen med Hans Hellighed.”

"Min ydmyggeste påskønnelse, Deres Majestæt." Julin bukkede smilende.

"Hvad angår din magiske spøgelsessten, vil jeg give dig mine soldater under strenge betingelser. For det første må Hans Hellighed intet vide om den – nogensinde. For det andet er mine mænd kun i din tjeneste i et par dage."

"Meget godt, Deres Majestæt," svarede Julin.

"Du skal have min kaptajn Bourne og hans mænd. Jeg stoler på ham i hemmelighedssager. Kun han skal kende hele sagen. Tal ikke til hans mænd; han skal befale dem."

"Selvfølgelig, Deres Majestæt."

"Han er nu i Avignon og har to hundrede mand. Det er nok, ikke sandt?"

Julin rystede på hovedet. "Sandelig *ikke*. For mange."

"Må jeg minde Dem om, at vi er i krig med England? Bourne holder sine soldater samlet, for at hans rækker ikke skal svækkes af meningsløs splittelse. Jeg stoler på hans kommando og instinkter. Han er den bedste i min kongelige garde, og jeg ser ingen grund til at forstyrre ham med at dele sine rækker eller kommando, selv ikke for en kort periode. Derfor er tilbuddet på to hundrede eller ingen. Hvad er det, kardinal Julin?"

"To hundrede, Deres Majestæt." sukkede Julin.

Kongen bøvse, tog en dyb indånding og lænede sig tilbage i stolen. Til sidst sagde han blot: stirrede på Julin, før han kneb blikket sammen i tilsyneladende mistænksomhed. Og i det udadtil evige øjeblik sænkede Julin hovedet, halvt forventende at kongen ville genoverveje hele tilbuddet og vredt afvise ham. I fraværet af lyd, og fanget i et nedadfrosset blik, følte Julin den evigt truende udstrækning af den dødsstille sal presse tungt

på hans skuldre – den dvælende stilhed var øredøvende. En svulmende frygt brændte i hans nakke og ansigt; og han var helt villig til at flygte fra sin egen høje, hvælvede sal. samtykke, havde han pludselig fået tilladelse til at gøre det.

"Færdig," gøede Kong Philip endelig. "Del nu detaljerne med mig – hvornår og hvor skal Kaptajn Bourne engagere dig, og hvad kræver du af ham?"

[Slut på kapitel 4]

Dette litterære værk blev skabt **d udelukkende i dedikation til**

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leve videre i os alle —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~